

Joh 16,21-24, 2. søndag i advent 2018

Synes dere vi tar jula på forskudd her i kirken? Juletreet er alt oppe, men det er fordi vi skal ha to barnehagegudstjenester her allerede i morgen, og så går det slag i slag med

skolegudstjenester de neste dagene. Så jo, vi er i gang. Vi tar jula litt på forskudd - kanskje som i resten av samfunnet.

Likevel har vi vårt på det tørre, for julens budskap er ikke begrenset til noen få dager i året. Da jeg var i Betlehem en høst for noen år siden, sa presten i kirken som ligger over grotten hvor de tror at Jesus ble født, at «her i Betlehem feirer vi jul hele året.» For julen handler om at Gud kom til menneskene og selv ble et menneske. Gud var ikledd hud og ble en man kunne ta på og trøstes av. Det er et budskap som gjelder året rundt.

I dag er det andre søndag i advent, og julemysteriet rykker stadig nærmere. La oss reise oss og høre dagens evangelium:

Det står skrevet hos evangelisten Johannes i det 16. kapitlet:

Jesus sa: Når en kvinne skal føde, er hun engstelig, for hennes tid er kommet. Men når barnet er født, har hun glemt smertene, i sin glede over at et menneske er kommet til verden. Slik er det også med dere. Nå er dere bedrøvet, men jeg skal se dere igjen,

og deres hjerte skal bli fylt av glede, og ingen skal ta gleden fra dere.

På den dagen skal dere ikke ha mer å spørre meg om. Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Hvis dere ber Faderen om noe, skal han gi dere det i mitt navn. Hittil har dere ikke bedt om noe i mitt navn. Be, og dere skal få, så deres glede kan være fullkommen.

Slik lyder det hellige evangeliet.

Jesus vil ha oss i tale, og denne gangen snakker han til disiplene om to ting: Det første han vil si er at han skal lide og dø – dette sa han på skjærtorsdag, kvelden før han ble tatt til fange, og han trengte å forberede disiplene sine på alt det triste som skulle skje.

Men det andre han vil si, er at han kommer igjen, og her tenker han nok først og fremst lange tanker: En dag ved slutten av alt, ved verdens ende, ved tidens opphør, når våre liv er over, *da* skal vi se ham igjen, Guds sønn, og da vil gleden være fullkommen.

Jeg må stanse opp litt nå, for jeg trenger å tenke litt over hva fullkommen glede egentlig er. Har du noen gang vært

fullkommen glad? Tenk etter. Hva skal til for å kjenne seg glad tvers igjennom? Er det egentlig mulig, uten samtidig å lukke øynene for all verdens nød og elendighet?

Men så finnes det enkelte stunder i livet hvor gleden *er* fullkommen. Man får lyst til å stanse tiden så øyeblikket kan vare! Når jeg tenker tilbake i mitt liv, dukker det opp noen slike øyeblikk, og de sterkeste er nok det øyeblikket som Jesus skildrer i dag, det øyeblikket da ungen endelig er født etter timer med hard jobbing og mye vondt. Dette øyeblikket har et navn som er felles både på jordmorspråket og på prestespråket. Det kalles for *forløsning*. Det handler om å bli fri fra noe skjebnetungt, noe potensielt livstruende. Under en fødsel gjelder bare én lov: Det er vinn eller forsvinn, og kvinner gjennom alle tider har visst at dette kunne bli det siste de gjorde.

Når man har vært fullt ut konsentrert om seg selv i et døgn eller så, og resten av verden har blitt koblet ut av bevisstheten, og når barnet er født og er levende og friskt, og en selv er i god behold - jo, det er de øyeblikk i mitt liv som har vært fylt av fullkommen glede.

Et sterkere bilde kunne vel ikke Jesus brukt for å beskrive hva som skal skje når vi en vakker dag skal få møte vår frelser, eller *forløser* som han også iblant kalles.

I kristen tro og i luthersk lære, finnes et mantra: «Allerede, men ennå ikke.» Vi er *allerede* frelst og forløst gjennom vår dåp, gjennom vår tro på at Gud gir evig liv her og nå, men så er likevel ikke gleden fullkommen, *ennå ikke*. For i våre liv er ikke Gud nødvendigvis nærværende. Salmenes bok er full av smerterop: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg – det var Jesu eget rop på korset, ett av de klageropene som mennesker har ytret gjennom århundrene (Salme 22). Erfaringen av at Gud ikke svarer på bønner, er minst like vanlig som det motsatte. Vår glede er ikke fullkommen, tvert imot. Mange av oss plages av tunge tanker, vonde minner, sorg, angst og uro. Listen over alt som kan ramme oss kan gjøres lang. Blakstad psykiatriske sykehus ligger et par steinkast fra kirken. Men vi trenger ikke å dra dit heller for å møte mennesker som bare ser mørke. Mørke bor midt iblant oss og i oss.

Ennå er vi altså ikke forløst, og vår glede er langt fra fullkommen.

Og likevel. Jesus sier i dagens tekst at vi skal kunne be om alt i Jesu navn og få det. Hvordan kan det stemme med våre erfaringer? Det stemmer ikke. Men likevel. Og nå er vi nødt til å gjøre en teologisk øvelse som handler om å lese teksten i *kontekst*. Det er et anerkjent tolkningsprinsipp at bibelordene alltid må leses i sammenheng både med det skriftet det er en del av og den samlede bibel. Likevel begår vi igjen og igjen den feilen at vi plukker enkeltord ut av sammenheng, et slikt ord er dette: *Hvis dere ber Faderen om noe, skal han gi dere det i mitt navn. Hittil har dere ikke bedt om noe i mitt navn. Be, og dere skal få.*

Nei, det står ikke «Be, så skal dere får!» Da er vi dømt til å skuffes. Dette avsnittet fra bibelen handler om noe helt annet enn alt mulig vi skulle kunne ønske oss her i livet.

Oppfordringen om å be i Jesu navn er tett knyttet opp til løftet om *fullkommen glede*, og Jesus knytter fullkommen glede eksklusivt til seg selv, sitt navn, **Jesus**, som ikke er tilfeldig valgt, for Jesus betyr *Gud frelser* – eller la oss like gjerne holde oss til dagens terminologi: **Gud forløser**.

Det er blitt andre søndag i advent og snart feirer vi Jesu fødsel, Guds komme til jorden for å forløse menneskeheten fra mørke og undergang. Dette var Guds overordnede mål. Sett i det perspektivet, blir alt annet underordnet. Når du ligger og kaver i et opprørt hav fordi båten du satt i er veltet, er det bare én ting som gjelder: å overleve.

I mitt eget liv gir dette perspektivet faktisk en viss ro: Selv om jeg kan be Gud om alt som ligger meg på hjertet, er jeg fullt klar over at jeg ikke nødvendigvis *får* det. Gud gir meg ikke alt jeg vil ha, men Gud gir meg det jeg dypest sett *trenger*. Det er en vesentlig forskjell. Det er mye vi ennå ikke har, men noe har vi allerede fått, og kanskje er det det viktigste: Vi har en Gud som gir seg til oss med kjøtt og hud, et barn om er forløst og som forløser her og nå, så vår glede kan bli fullkommen.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige Ånd som var, er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.